

Το άνοιγμα του Γέρ. Αιμιλιανού προς τους “νοσταλγούς” της Ορθοδοξίας

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης

II. ΠΡΑΓΜΑΤΩΣΗ ΚΑΙ ΓΕΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ

A. Το άνοιγμα προς τούς «νοσταλγούς» της Ορθοδοξίας [542]

Ο Γέροντας όπως ήδη πολυμερώς έχουμε τονίσει είναι ένας βαθύτατα «καθολικός» άνθρωπος με ενοποιό συνείδηση και οικουμενικό προσανατολισμό προσωπικό και κοινωνικό [543]. Δεν διακρίνεται από ένα παθογόνο πνευματικό «επαρχιωτισμό» αλλά παραμένει ένα κοσμοπολίτης του Πνεύματος. «...Ολόκληρον το Άγιον Όρος...είναι μεν βάτος φλεγόμενη εξ ιερών επιθυμιών και υπερφυσικών ακουσμάτων και βιωμάτων, μήτηρ αναριθμήτων τέκνων, εν ουρανοίς ευφραινομένων αγίων · είναι όμως και εις κατεξοχήν τόπος πανορθόδοξου μαρτυρίας , όπου πάσα φυλή και γλώσσα ευρίσκει έτοιμον τόπον και πάσα πνοή , τη ζωτική δυνάμει του Αγίου Πνεύματος, υμνεί και υπερυψοί τον Κύριον, τον ένα και μόνον Θεόν.

Εξ όλης της υψηλίου μοναχοί, ' όσοι και ταπεινοί τη καρδιά ' και αμαρτωλοί εισοδεύοντες την πύλην της μετανοίας, εισοδιάζονται (sic) εις τον επίγειον τε και τον επουράνιον κλήρον της Θεοτόκου, μέτοχοι γινόμενοι αιωνίου δόξης και θεωροί της άνω ζωής , της μιας Βασιλείας...»[544]. Δεν περιόρισε ποτέ τη μετάδοση του βιώματός του σ' έναν στενό κύκλο πνευματικών τέκνων του αλλά με μια πρωτόγνωρη πνευματική ευρυχωρία -«πλατυσμόν» καρδιάς άνοιξε τους θησαυρούς της ορθόδοξης βιοτής, ως άλλος Ιησούς προ του Μυστικού Δείπνου, σε κείνους που ζούσαν τη νοσταλγία της αυθεντικής χριστιανικής παραδόσεως και «εζήτουν αυτήν ιδείν (ευρείν)»[545].

Οι κινήσεις του πάντοτε ήταν συντονισμένες με την αυθεντική αρχαία μοναστική παράδοση , τις μελέτες του, την παρακαταθήκη των γερόντων και πνευματικών πατέρων με τους οποίους συνεπορεύθη , την ευχή του γέροντός του μητροπολίτου Τρίκκης Διονυσίου και την ευλογία - έγκριση της πνευματικής του αρχής , εν προκειμένω του Οικουμενικού Πατριάρχου. Δεν τον διέκρινε ποτέ ένα πνεύμα ευσεβιστικού ηθικισμού , που απέκλειε ορισμένους της φωτιστικής εμπειρίας δίκην φαρισαϊκής υποκρισίας [546]. Από την εποχή των Μετεώρων διέκρινε μεταξύ των επισκεπτών αληθινούς προσκυνητές που αναζητούσαν να γνωρίσουν το Θεό «εν Πνεύματι και αληθεία»[547]. Καταδεκτικά , υπομονετικά και σταθερά τους οδηγούσε επί τας πηγάς του ζώντος ύδατος , χωρίς κάποια προσηλυτιστική διάθεση.

Το μεγάλο όμως τόλμημά του υπήρξε η υποδοχή στην Ορθοδοξία του διαπρεπούς Γάλλου ρωμαιοκαθολικού θεολόγου και κληρικού π. Πλακίδα Deseille[548]. Με ανοικτούς τους πνευματικούς του ορίζοντες συναντιλαμβάνεται την αγωνιώδη και έμπονη αναζήτηση του π. Πλακίδα και της αδελφότητός του το 1975 για την ανεύρεση γνήσιας και ανόθευτης μοναστικής παράδοσης , και τους υποδεικνύει το δρόμο όχι της γνώσης - που ούτως η άλλως κατείχαν - αλλά της βιωματικής μέθεξης στο μυστήριο του μοναχισμού [549].

Με διάκριση, πνεύμα καταλλαγής, αλλά και σταθερότητα στην παραδοσιακή κανονική ακρίβεια[550] προχώρησε στο βάπτισμα , την κουρά και τη χειροτονία των νέων Γάλλων μοναχών, οι οποίοι στα ιδρυθέντα εκ του μηδενός τρία σιμωνοπετρίτικα μετόχια στη Γαλλία μεταλαμπαδεύουν ενθουσιαστικά τον αγιορείτικο μοναχισμό. Το ίδιο όμως έπραξε κατόπιν και με πλείστους δοκίμους και μετέπειτα μοναχούς της Σιμωνόπετρας η της Ορμύλιας. Γνώριζε ο Γέροντας αφενός ότι το Πνεύμα του Θεού «όπου θέλη πνει»[551] και οδηγεί στην οικείωση της σωτηρίας[552]. Εμπιστευόταν στη σχέση του ιδίως με τους ετεροδόξους , το έλεος του Θεού , την ακτινοβολία της αγιορειτικής παραδόσεως[553] κι έτρεφε απεριόριστο σεβασμό στην πνευματικότητα και τα στοιχεία ευσεβείας που διέκρινε σε άλλους χριστιανούς. Άνοιξε τις πύλες του μοναστηριού[554] με αγάπη σε πλήθος επισκεπτών , οι οποίοι ζώντας τη ζωή των μοναχών, ανευρίσκουν ένα ξεχασμένο η άγνωστο σημείο του εαυτού τους.

[Συνεχίζεται]

[542] Αρχιμ. Ηλία Μαστρογιαννοπούλου, *Θεολογικές παρουσίες* , Αθήναι 1986 οπ.παρ., σ.129 κ. ε. Πρβλ. του ιδίου, *Η νοσταλγία της Ορθοδοξίας*, Αθήναι, 1956 και του ιδίου , *Υπάρχει σήμερα νοσταλγία της Ορθοδοξίας* , Αθήναι 1972.

[543] Πρβλ.Επισκόπου Αθανασίου Γιέβτιτς , μνημ.εργ., σ. 45

[544] *Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας* , εκδ. ΙΝΔΙΚΤΟΣ , τ. 1, Πρόλογος Αρχιμ. Αιμιλία-νου, σ. ιγ

[545] Πρβλ. *Ιω. 10,20*

[546] Πρβλ. *Λουκ. 11,37-53*

[547] Πρβλ. *Ιω. 4, 23-24*

[548] Αρχιμ. Πλακίδα Deseille, *Η πορεία μου προς την ορθοδοξία* , Αθήνα 1986 ,

σ.19-62.

[549] Του ίδιου : *Guide spirituel* , στο *ΣΥΝΑΞΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ* , οπ. παρ., σ. 269-70.

[550] Αρχιμ. Πλακίδα Deseille, Η πορεία μου προς την Όρθοδοξία, οπ.παρ. σ. 50-58.

[551] *Ιω.* 3,8

[552] Αρχιμ. Αιμιλιανού, Λόγος περί του Αγίου Πνεύματος , οπ. παρ., σ.10-11 .

[553] Αρχιμ. Πλακίδα Deseille, *Le rayonnement panorthodoxe du Mont Athos*, στο συλλογικό έργο : *Άγιον Όρος, Φύση, Λατρεία, Τέχνη, τόμος Α* , Θεσ/νίκη 2001, σ. 335-341.

[554] Βλ. Ντοκυμανταιρ ZDF, οπ. παρ.